

Arrest

nr. 170 068 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster op 10 juli 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2015 het refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN HOVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 9 augustus 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 10 augustus 2010 asiel aan. Op 13 oktober 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 55 792 van 10 februari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 18 maart 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 25 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 22 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 december 2013 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.5. Op 21 juni 2012 leggen de verzoekster en haar partner L.R., die de Portugese nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 20 augustus 2012 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Unieburger of een Zwitser. Op 7 maart 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 2 juli 2013 legt de verzoekster voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning af.

1.8. Op 19 juli 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 3 januari 2014 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 10 juli 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.01.2014 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mevrouw verklaart sinds 2010 ononderbroken in België te verblijven. Mevrouw verklaarde gedurende ongeveer 8 jaar een relatie te hebben gehad met mijnheer R. J. L. (...). Mevrouw woonde sinds 21.06-2012 wettelijk samen met hem. Mevrouw M. (...) werd op 07.03.2013 in het bezit gesteld van een F-kaart. Mevrouw en mijnheer hebben inmiddels geen relatie meer. De wettelijke samenwoning werd stopgezet op 02.07.2013. Uit de relatie werden twee kinderen geboren: R. J. M. (...) en L. N. L. (...). Uit een vroegere relatie heeft mevrouw nog een kind: R. A. M. L. (...). De kinderen verblijven voltijds bij mevrouw. Gezien mevrouw niet aan alle voorwaarden voldeed om blijvend in het bezit te worden gesteld van een F-verblijfskaart verstuurde de dienst Gezinshereniging recentelijk aan de gemeente instructies om de F-verblijfskaart in te trekken middels een “bijlage 21”. Enkele redenen van de intrekking van de verblijfskaart zijn de stopzetting van de relatie met de Portugese man en het feit dat mevrouw niet economisch geïntegreerd is doordat zij geruime tijd beroep deed op een leefloon. Haar voorwaardelijke verblijfstitel werd m.a.w. ingetrokken omdat mevrouw niet beschikte over “voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten”. De opdracht van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn is namelijk niet om een inkomen toe te kennen, maar wel de kans te bieden om terug zelfstandig een eigen leven in handen te nemen. Mevrouw verwijst in de aanvraag 9bis, als familielid van een EU-burger (ouder van een minderjarig kind dat een EU-burger is) die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) valt, maar van wie het verblijf krachtens de Europese richtlijn 2004/38 dient te worden vergemakkelijkt, naar punt 2.2 van de instructie van 19.07.2009 (criterium 2.2

stelde het volgde: "een vreemdeling die ouder is van een minderjarig kind dat een EU-burger is, indien het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt, eventueel verkregen via deze ouder, en indien de ouder effectief de zorg voor het kind op zich neemt"). Betrokkene haalt twee door de Raad van State reeds vernietigde criteria door elkaar, namelijk het criterium 2.2 met het criterium 2.3. Wat er ook van zij, de instructie van 19.07.2009 en alle criteria die erin opgenomen waren, werden vernietigd door de Raad van State, wat tot gevolg heeft gehad dat de criteria niet meer worden toegepast. Mevrouw kan zich niet dienstig beroepen op een Europese Richtlijn omdat dit dient omgezet te worden in nationale wetgeving.

Mevrouw zou de nodige inspanningen hebben verricht om zich te integreren in de Belgische samenleving. Mevrouw volgde Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie. Mevrouw zou sinds oktober 2013 werkzaam zijn bij bvba Q. (...) te Antwerpen. Mevrouw zou zelf in haar levensonderhoud kunnen voorzien.

Het dossier bevat een arbeidsovereenkomst 'dienstencheques onbepaalde duur' opgemaakt op 07.10.2013 en loonbrieven (oktober 2013, november 2013), een huurovereenkomst. Het dossier bevat schoolattesten als bewijs dat de kinderen in België schoollopen. De stad Turnhout stuurde op 09.05.2014 aanvullende documenten waaronder een medisch verslag betreffende het kind L. M. R. (...), een attest 'Nederlandse taalles', de inschrijving bij het centrum voor volwassenenonderwijs, de huurovereenkomst, een verklaring 'beëindiging van de wettelijke samenwoning' (d.d. 02.07.2013), een inschrijvingsbewijs aan de VDAB ('werkzoekende zonder uitkeringen'), een attest van inburgering en een arbeidsovereenkomst 'dienstencheques onbepaalde duur' (d.d. 07.10.2013) (met individuele overeenkomst toekenning maaltijdcheques). Mevrouw verklaart een feitelijk gezin te vormen met haar drie kinderen die legaal in België verblijven. Mevrouw wenst de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven en haar recht op een privé-leven. Zonder uiteen te zetten waarom zou het voor mevrouw niet mogelijk zijn een gezinsleven te hebben in Angola. De vader van de kinderen verblijft in België en de kinderen zijn geïntegreerd in België doordat ze in België school lopen en relaties hebben ontwikkeld en uitgebouwd. Een verwijdering van mevrouw zou volgens de advocaat van betrokkene een schending uitmaken van onder meer artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Zoals ook de dienst Gezinshereniging stelde zijn de vrouw en de kinderen feitelijk gescheiden van de vader. Er zijn ook geen tekenen dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen de vader en de kinderen. Gezien hun jonge leeftijd (4 en 8 jaar) kunnen de jongste kinderen hun moeder eventueel tijdelijk vervoegen naar Angola alwaar mevrouw een nieuwe procedure kan opstarten om een verblijfskaart te verkrijgen. Indien dit nodig mocht blijken, kan de schoolgang van de kinderen eventueel tijdelijk verder worden gezet in Angola. Gezien Angola het land van herkomst is van de moeder, kan de moeder haar kinderen bijstaan bij de eventuele integratie in het Angolese schoolsysteem. De vriendschapsbanden in België dienen niet noodzakelijk definitief verbroken te worden. Het derde kind van mevrouw is meerderjarig geworden en wordt niet meer wettelijk vertegenwoordigd door de moeder. Het derde meerderjarige kind is m.a.w. een volwassene die zelfstandig, dus zonder de hulp van anderen, kan handelen. Bovendien is de terugkeer van de moeder eventueel slechts tijdelijk, namelijk voor de duur van de procedure om een nieuwe verblijfskaart aan te vragen. Mevrouw zou nog kinderen hebben in Angola waaronder M. M. C. E. (...) en M. M. J. L. (...). Mevrouw heeft ook nog broers in Angola: L. A. F. S. (...), A. F. S. (...) en F. J. M. F. S. (...). Er is nog een familienetwerk in Angola waarop mevrouw met haar kinderen kan terugvallen indien zij eventueel tijdelijk hulp zou behoeven.

Zoals reeds gesteld heeft mevrouw sinds juli 2013 een leefloon ontvangen van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn met uitzondering van de maanden oktober en november 2013. Een leefloon heeft niet de bedoeling een vast inkomen te zijn. Mevrouw mag dan al ingeschreven zijn bij de VDAB, dit betekent niet dat mevrouw actief werkzoekende is, enkel dat zij is ingeschreven als zodanig. De elementen van integratie zoals haar inspanningen om zich de Nederlandse taal eigen te maken om beter te kunnen functioneren in het drietalige België, zijn bewonderenswaardig maar vormen geen buitengewone omstandigheid waardoor mevrouw verhinderd wordt een verblijfsprocedure op te starten via de Belgische ambassade. Een bepaalde mate van integratie in België vormt geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mevrouw kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw kan zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door haar advocaat.

Het staat mevrouw vrij beroep te doen op het vrijwillige terugkeerprogramma. Indien mevrouw meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

(...)"

1.10. Op 15 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.11. Op 7 juli 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 10 juli 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

mevrouw:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw is niet in het bezit van een verblijfskaart en toont niet aan dat zij over een geldig paspoort beschikt voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62, 74/13 en 42quater, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De motieven die in het bestreden besluit werden weerhouden om te besluiten dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden op grond van dewelke verzoekster haar aanvraag toch in België zou kunnen indienen, zijn onvoldoende om tot dit besluit te komen en om de aanvraag om die redenen onontvankelijk te verklaren en deze niet verder ten gronde te onderzoeken.

(...)

Artikel 42 quater §1 lid 2 van de Wet van 15 december 1980 verplicht de Minister (of zijn gemachtigde) die beslist om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, rekening te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat verzoekster al vijf jaar ononderbroken in België woont en dat zij hier het centrum van haar belangen heeft. Dit langdurig verblijf is op zich al voldoende om te veronderstellen dat zij met haar land van herkomst geen concrete bindingen meer heeft en dat zij dus de facto aldaar bij niemand terecht kan om er een beslissing over haar verblijfsaanvraag af te wachten. Dit geldt ook voor verzoekster die inderdaad in haar land van herkomst noch bij familie, noch bij vrienden kan logeren. In

de bestreden beslissing stelt de Minister (of zijn gemachtigde) dat verzoekster nog kinderen zou hebben in Angola, waaronder M. M. C. E. (...), (...) en M. M. J. L. (...), (...). Deze gegevens zijn echter niet correct. De hogervernoemde kinderen verhuisden destijds met verzoekster van Angola naar Portugal en verblijven thans nog steeds in Portugal.

Stuk 8.

In de bestreden beslissing wordt ook gesproken over broers van verzoekster in Angola. De situatie van de broers van verzoekster is echter schrijnend, zij zijn dermate arm dat zij verzoekster en haar kinderen in geen geval kunnen opvangen.

De Minister (of zijn gemachtigde) motiveert in zijn beslissing dat de elementen van integratie van verzoekster zoals haar inspanningen om zich de Nederlandse taal eigen te maken om beter te kunnen functioneren in het drietalige België, bewonderenswaardig zijn, maar geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor mevrouw verhinderd wordt een verblijfsprocedure op te starten via een Belgische ambassade. De integratie van verzoekster maakt echter wel een element uit waarmee de Minister (of zijn gemachtigde) conform art. 42 quater §1 lid 2 van de Wet van 15 december 1980 verplicht dient rekening te houden.

In de aanvraag van verzoekster dd. 03.01.2014 tot verblijf overeenkomstig art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 werd het recht op familie- en gezinsleven en het recht op privéleven, conform art. 8 EVRM, aangehaald als buitengewone omstandigheid in hoofde van verzoekster die haar verhindert een verblijfsprocedure in te dienen in het buitenland.

De uitvoering van de bestreden beslissing die het verzoek tot verblijfsvergunning van verzoekster, onontvankelijk verklaart, zou tot gevolg hebben dat ofwel de kinderen van hun moeder gescheiden zouden worden gedurende de tijd die ze nodig heeft om in haar land van oorsprong de verblijfsvergunning die zij aanvraagt te verkrijgen, ofwel dat de kinderen haar moeten vergezellen bij het verrichten van deze formaliteit. Volgens artikel 8 E.V.R.M. is geen inmenging toegestaan van een openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven dan voor zover deze inmenging bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De verplichting om terug te keren naar haar land van oorsprong om er een verblijfsvergunning te gaan halen is in strijd met het voornoemde art. 8 E.V.R.M. als deze tot gevolg zou hebben dat zonder een rechtvaardiging conform het Verdrag, een minderjarig kind van haar moeder gescheiden zou worden (de drie inwonende kinderen van 19, 8 en 4 jaar zijn afhankelijk van hun moeder). (RvS 10 februari 2004, nr. 128.020, T.Vreemd. 2005, afl. 4, 405; RvV 20 maart 2014, nr. 121.015, T.Vreemd. 2014, afl. 3, 335)

De Minister (of zijn gemachtigde) heeft niet, of toch minstens onvoldoende in aanmerking genomen dat verzoekster een feitelijk gezin vormt met haar 3 kinderen, die legaal in België verblijven.

De bestreden beslissing stelt het volgende :

‘Gelet op de jonge leeftijd (4 en 8 jaar) kunnen de jongste kinderen hun moeder eventueel tijdelijk vervoegen naar Angola alwaar mevrouw een nieuwe procedure kan opstarten om een verblijfskaart te verkrijgen. Indien dit mocht blijken, kan de schoolgang van de kinderen eventueel tijdelijk verder worden gezet in Angola. Gezien Angola het land van herkomst is van de moeder, kan de moeder haar kinderen bijstaan bij de eventuele integratie in het Angolese schoolstelsel.’

Het is hoe dan ook allesbehalve redelijk om er zomaar van uit te gaan dat verzoekster met haar twee kinderen België en bijgevolg ook de vader van de kinderen achter zich kan laten en zich opnieuw (al dan niet tijdelijk) kan vestigen in Angola.

Hiermee schendt de Minister (of zijn gemachtigde) niet alleen art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, maar ook art. 74/13 van de Wet van 15 december 1980 dat stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de Minister (of zijn gemachtigde) rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden beslissing, die verzoekster verplicht terug te keren naar Angola om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, maakt een inmenging uit van de Minister (of zijn gemachtigde) in de uitoefening van het recht op het privéleven en het gezinsleven beschermd door artikel 8 E.V.R.M..

Bovendien blijkt uit regelmatige rechtspraak van de Raad van State dat deze omstandigheid wel als buitengewoon kan worden beschouwd. (zie bijvoorbeeld RvS, 9 februari 1996, nr. 58.092, T.Vreemd. 1997, 26; 25 september 1996, nr. 61.972, T.Vreemd. 1997,31; 30 juni 1998, nr. 74.880, T.Vreemd. 1998, 223; 19 mei 1999, nr. 80.301, T.Vreemd. 1998, 384; 4 januari 2001, nr. 91.950, Rev.dr.étr. 2001, 226; 6 maart 2001, nr. 93.760, Rev.dr.étr. 2001, 217; 3 oktober 2001, nr. 99.424, Rev.dr.étr. 2001, 500; 4 februari 2002, nr. 103.146, Rev.dr.étr. 2002, 129; 8 februari 2002, nr. 103.410, Rev.dr.étr. 2002, 133; RvS 11 oktober 2005, nr. 150.043, T.Vreemd. 2006, afl. 3, 325)

Verzoekster is zodanig geïntegreerd dat zelfs een tijdelijke terugkeer onmenselijk zou zijn. L. N. L. (...) is in België geboren. Beide kinderen zijn schoolgaand in België, spreken de Nederlandse taal, hebben hier hun hobby's en hun vriendenkring. Een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst maakt dat de kinderen hier hun school dienen te onderbreken en een eventuele voortzetting van de schoolgang in Angola is absoluut niet in het belang van de kinderen.

Bovendien heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat mevrouw haar zoon M. L. R. A. (...) alleen dient achter te laten in België. De bestreden beslissing stelt dat hij thans meerderjarig is en m.a.w. een volwassene die zelfstandig, dus zonder de hulp van anderen, kan handelen. M. L. R. A. (...) is thans 19 jaar oud, doch is niet in staat in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. (RvV 23 februari 2011, nr. 56.521, T.Vreemd. 2011, afl. 2, 134)

De bestreden beslissing stelt eveneens dat er geen tekenen zijn dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen de vader en de kinderen.

Dit is geenszins correct.

Dhr. L. (...) werd bij vonnis dd. 4 november 2013 veroordeeld tot het betalen van een maandelijkse onderhoudsbijdrage van € 100,- per kind. Bij vonnis werd geen omgangsrecht bepaald, doch de kinderen zien hun vader op regelmatige tijdstippen.

Stuk 5.

Reisadvies van de Dienst Buitenlandse Zaken stelt dat :

'De burgeroorlog in Angola werd beëindigd in 2002. Het land biedt echter nog niet voldoende waarborgen op het vlak van veiligheid en infrastructuur voor toeristische bezoeken. Noodzakelijke bezoeken van professionele of familiale aard kunnen worden overwogen mits een zorgvuldige voorbereiding, de inachtnaam van de grootste waakzaamheid en de strikte naleving van de veiligheidsaanbevelingen. Sinds enkele maanden hebben betogingen plaats in het centrum van Luanda die gepaard gaan met een sterke mobilisatie van de ordetroepen. Het is aangeraden deze manifestaties te mijden.'

Ook de algemene veiligheidstoestand in Angola maakt dat een (tijdelijke) terugkeer van verzoekster niet in het belang is van de kinderen.

Bovendien wordt onvoldoende rekening gehouden met de mate van integratie van verzoekster. De mate van integratie vormt inderdaad geen buitengewone omstandigheid op basis waarvan verzoekster verhinderd wordt een verblijfsprocedure op te starten via de Belgische ambassade, doch toont wel het privé- en gezinsleven van verzoekster in België aan. Hier is zij in staat voor haar kinderen te zorgen, wat niet kan gegarandeerd worden in Angola. Verzoekster heeft een arbeidscontract van 12u/week als schoonmaakster bij E. (...) te Beerse, via t-interim. Zij werkt eveneens 4u/week als schoonmaakster bij F. C. (...) in Dessel, eveneens via t. (...). Daarnaast ontving zij t.e.m. mei 2015 een leefloon van het OCMW. De gegevens waarop de Minister (of zijn gemachtigde) de bestreden beslissing heeft gestaafd, zijn derhalve niet geheel correct.

Stuk 7.

Verzoekster doet de nodige inspanningen om zelfstandig een eigen leven in handen te nemen en niet afhankelijk te zijn van het leefloon van het OCMW. Thans zal verzoekster immers niet meer via t-interim, doch wel rechtstreeks bij E. (...) te Beerse tewerkgesteld worden met een vaste arbeidsovereenkomst. Een (tijdelijke) terugkeer naar Angola zet dit alles op de helling.

Gezien de bestreden beslissingen voor de betrokkene sowieso een ernstig nadeel impliceren, met name de beëindiging van een (langdurig) verblijfsrecht en de terugkeer naar het land van herkomst, dient de Minister (of zijn gemachtigde) bij de besluitvorming de nodige omzichtigheid en zorgvuldigheid aan de dag te leggen, wat betekent dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens zo'n beslissing mag nemen (RvV 11 mei 2010, nr. 43.220).

Zoals reeds aangehaald heeft de Minister (of zijn gemachtigde) de beslissing niet genomen na een behoorlijk onderzoek en niet geheel op basis van correcte en relevante gegevens. De bestreden beslissing, die verzoekster verplicht terug te keren naar Angola om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, maakt een inmenging uit van de Minister (of zijn gemachtigde) in de uitoefening van het recht op het privéleven en het gezinsleven beschermd door artikel 8 E.V.R.M..

Tenslotte voorzien de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze wetsbepalingen zijn ook van toepassing op de beslissingen die de Minister (of zijn gemachtigde) neemt in toepassing van voornoemd artikel 42 quater § 1 lid 2 van de Wet van 15 december 1980. Zij strekken ertoe de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De aangevoerde redenen moeten voldoende van aard zijn om de beslissing logisch te schragen.

In casu werden deze regels en beginselen manifest geschonden doordat in de bestreden beslissing de in acht te nemen criteria niet correct en niet voldoende werden beoordeeld en doordat de motivering van de beslissing faalt."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 42quater §1, lid 2, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet de verwerende partij verplicht om rekening te houden met de duur van het verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en bindingen met het herkomstland. Zij stelt al vijf jaar ononderbroken in België te wonen en al haar belangen hier te hebben. Haar kinderen zouden niet in Angola maar in Portugal verblijven. Haar broers en zussen in Angola zouden dermate arm zijn dat zij haar niet zouden kunnen opvangen. De elementen van integratie maken volgens haar wel elementen uit die in aanmerking kunnen worden genomen conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Er zou onvoldoende rekening zijn gehouden met het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met haar drie kinderen die legaal in België zouden verblijven. De verplichting om een aanvraag in te dienen in Angola, zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Zelfs een tijdelijke terugkeer zou onmenselijk zijn nu de kinderen hier schoolgaand zijn en zij de Nederlandse taal spreken. De beslissing zou tot gevolg hebben dat zij haar meerderjarige zoon dient achter te laten. Bij vonnis van 4 november 2013 werd de vader van haar kinderen veroordeeld tot het betalen van een maandelijks onderhoudsbijdrage. Er zou geen omgangsrecht zijn bepaald, doch de kinderen zouden hun vader regelmatig zien. Zij wijst op het reisadvies van buitenlandse zaken en stelt de nodige inspanningen te doen om zelfstandig een eigen leven in handen te nemen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoekster verwijst naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dit artikel geen toepassing vindt bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en evenmin bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt dat op 15 juni 2015 een beslissing werd genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en dat in het kader van die beslissing verzoekster verzocht werd om alle documenten die nuttig kunnen zijn over te maken. De toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet werd in verzoeksters dossier gerespecteerd. In de bijlage 21 kan de afweging die gemaakt is m.b.t. artikel 42quater op eenvoudige wijze worden gelezen, doch die beslissing maakt thans niet het voorwerp uit van huidige vordering.

Waar ze stelt al vijf jaar ononderbroken in België te wonen en al haar belangen hier te hebben, dient te worden opgemerkt dat hieromtrent werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

M.b.t. haar kinderen werd in de beslissing gesteld dat zij nog kinderen en broers zou hebben in Angola. Zij betwist thans niet dat haar broers in Angola verblijven, doch voert aan dat die te arm zijn om haar op te vangen. Verzoekster maakt haar loutere betoog echter niet aannemelijk. Voor zover haar kinderen naar eigen zeggen in Portugal, en niet in Angola zouden verblijven, toont verzoekster niet aan waarom dit element haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland en aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met haar drie kinderen die legaal in België zouden verblijven. Uit een lezing van de beslissing blijkt dat geoordeeld werd dat er enerzijds geen elementen voorliggen in het administratief dossier, waaruit affectieve banden zouden blijken tussen de vader en de kinderen en anderzijds de jonge kinderen hun moeder kunnen vervoegen en dat de schoolgang verder gezet kan worden in Angola. Zij toont niet aan dat de beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Waar zij thans stelt dat haar kinderen hun vader op bepaalde tijdstippen zouden zien, toont zij niet aan dat er wel degelijk sprake zou zijn van een affectieve band tussen de vader en de kinderen.

Het staat de meerderjarige zoon van verzoekster ook vrij om haar te vervoegen in Angola of om tijdelijk mee met haar terug te keren, zodat de beslissing geen scheiding tot gevolg heeft.

Een reisadvies betreft een voorzichtigheidsmaatregel, gegeven aan de Belgische onderdanen die een reis plannen naar Angola. Verzoekster toont desgevallend niet aan dat de informatie zoals vermeld in het reisadvies op haar persoonlijke situatie van toepassing zou zijn. Onder vele anderen kan verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“De Raad wijst erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn in casu de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land” (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

“Ten overvloede wijst de Raad erop dat het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een niet-bindend reisadvies betreft voor Belgen die naar het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld. Het reisadvies wordt opgevat als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadgeving, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen. Verzoeker maakt met zijn thans aangevoerd betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen, zodat verzoeker geenszins dienstig kan verwijzen naar voornoemde adviezen” (RVV nr. 25.902 d.d. 10 april 2009).

Uit het administratief dossier blijkt tenslotte dat er wel degelijk een onderzoek gevoerd werd m.b.t. artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, nu de verzoekster haar F-kaart ingetrokken werd en haar integratie en het respect voor haar gezins- en familieleden “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waardoor mevrouw verhinderd wordt een verblijfsprocedure op te starten via de Belgische ambassade”, waarbij voor elk van deze elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Tevens wordt in de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “niet in het bezit (is) van een verblijfskaart en (...) niet aan(toont) dat zij over een geldig paspoort beschikt voorzien van een geldig visum”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 42quater, § 1, en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.1. Artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is van toepassing op die gevallen waarbij het verblijfsrecht van de familieleden van de Unieburger die zelf geen Unieburger zijn, maar hier verblijven in de hoedanigheid van familielid van de Unieburger wordt beëindigd. *In casu* is de eerste bestreden

beslissing een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten. Geen van beide beslissingen houdt derhalve een beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekster in. De schending van artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet kan tegen de bestreden beslissingen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.2.2. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag van de verzoekster van 3 januari 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in haar land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekster voert aan dat in de eerste bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat zij kinderen heeft die in Angola verblijven, aangezien haar kinderen in Portugal verblijven. Dit volstaat op zich evenwel niet om het motief van de eerste bestreden beslissing dat zij *“nog een familienetwerk in Angola (heeft) waarop mevrouw met haar kinderen kan terugvallen indien zij eventueel tijdelijk hulp zou behoeven”*, te weerleggen nu de eerste bestreden beslissing hiervoor niet enkel steunt op de overweging dat de verzoekster nog *“kinderen (zou) hebben in Angola waaronder M. M. C. E. (...) en M. M. J. L. (...)”*, maar tevens op de overweging dat zij *“ook nog broers in Angola (heeft): L. A. F. S. (...), A. F. S. (...) en F. J. M. F. S. (...)”*. Beide overwegingen volstaan op zichzelf om het motief dat de verzoekster nog een familiaal netwerk heeft in Angola te schragen. Waar de verzoekster laat gelden dat zij niet terecht kan bij haar broers in Angola omdat zij dermate arm zijn en in geen geval haar en haar kinderen kunnen opvangen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus kan dit betoog niet leiden tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekster werpt voorts op dat het gegeven dat zij al vijf jaar in België verblijft en het centrum van haar belangen hier gelegen zijn volstaat om aan te nemen dat zij geen concrete bindingen meer heeft met haar land van herkomst en bij niemand terecht zou kunnen. Uit het loutere feit van een vijfjarige afwezigheid uit het land van herkomst kan evenwel niet worden afgeleid dat dit gezorgd heeft voor een volledige en onomkeerbare verbreking van de familiale en sociale relaties. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij *“ook nog broers in Angola (heeft): L. A. F. S. (...), A. F. S. (...) en F. J. M. F. S. (...)”* en dat zij bijgevolg *“nog een familienetwerk in Angola (heeft) waarop mevrouw met haar kinderen kan terugvallen indien zij eventueel tijdelijk hulp zou behoeven”*.

Voorts verwijst de verzoekster naar een reisadvies van de Dienst Buitenlandse Zaken en werpt zij op dat gezien de algemene veiligheidstoestand in Angola een tijdelijke terugkeer naar Angola geenszins in het belang van haar kinderen is. Een reisadvies van Buitenlandse zaken heeft evenwel steeds betrekking op Belgen die zich willen verplaatsen naar de regio. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verder meent de verzoekster dat haar integratie onvoldoende in rekening werd gebracht. Zij erkent dat haar integratie haar niet verhindert om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de diplomatieke dienst in het buitenland, doch stipt aan dat dit haar privé- en gezinsleven in België aantoon, waar zij wel voor haar kinderen kan zorgen, wat in Angola niet gegarandeerd is. Zij verwijst hierbij tevens naar haar tewerkstelling. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“De elementen van integratie zoals haar inspanningen om zich de Nederlandse taal eigen te maken om beter te kunnen functioneren in het drietalige België, zijn bewonderenswaardig maar vormen geen buitengewone omstandigheid waardoor mevrouw verhinderd wordt een verblijfsprocedure op te starten via de Belgische ambassade. Een bepaalde mate van integratie in België vormt geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mevrouw kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw kan zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door haar advocaat”*. Deze overwegingen zijn volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Met het loutere betoog dat *“zij zodanig (is) geïntegreerd dat zelfs een tijdelijke terugkeer onmenselijk zou zijn”*, toont de verzoekster niet aan dat deze overwegingen kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct zijn.

Waar de verzoekster met betrekking tot haar integratie nog aanstipt dat de gegevens waarop de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de eerste bestreden beslissing steunt niet geheel correct zijn, wordt erop gewezen dat dit aan haar eigen handelen te wijten is. Zij heeft zelf nagelaten haar gewijzigde werkzaamheden aan de verwerende partij mee te delen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden

geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekster, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

In casu verwijst de verzoekster naar haar drie in België verblijvende kinderen met wie zij een feitelijk gezin vormt en naar de vader van de twee jongste kinderen.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoekster het volgende gesteld: *“Mevrouw verklaart een feitelijk gezin te vormen met haar drie kinderen die legaal in België verblijven. Mevrouw wenst de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven en haar recht op een privéleven. Zonder uiteen te zetten waarom zou het voor mevrouw niet mogelijk zijn een gezinsleven te hebben in Angola. De vader van de kinderen verblijft in België en de kinderen zijn geïntegreerd in België doordat ze in België school lopen en relaties hebben ontwikkeld en uitgebouwd. Een verwijdering van mevrouw zou volgens de advocaat van betrokkene een schending uitmaken van onder meer artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Zoals ook de dienst Gezinshereniging stelde zijn de vrouw en de kinderen feitelijk gescheiden van de vader. Er zijn ook geen tekenen dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen de vader en de kinderen. Gezien hun jonge leeftijd (4 en 8 jaar) kunnen de jongste kinderen hun moeder eventueel tijdelijk vervoegen naar Angola alwaar mevrouw een nieuwe procedure kan opstarten om een verblijfskaart te verkrijgen. Indien dit nodig mocht blijken, kan de schoolgang van de kinderen eventueel tijdelijk verder worden gezet in Angola. Gezien Angola het land van herkomst is van de moeder, kan de moeder haar kinderen bijstaan bij de eventuele integratie in het Angolese schoolsysteem. De vriendschapsbanden in België dienen niet noodzakelijk definitief verbroken te worden. Het derde kind van mevrouw is meerderjarig geworden en wordt niet meer wettelijk vertegenwoordigd door de moeder. Het derde meerderjarige kind is m.a.w. een volwassene die zelfstandig, dus zonder de hulp van anderen, kan handelen. Bovendien is de terugkeer van de moeder eventueel slechts tijdelijk, namelijk voor de duur van de procedure om een nieuwe verblijfskaart aan te vragen. Mevrouw zou nog kinderen hebben in Angola waaronder M. M. C. E. (...) en M. M. J. L. (...). Mevrouw heeft ook nog broers in Angola: L. A. F. S. (...), A. F. S. (...) en F. J. M. F. S. (...). Er is nog een familienetwerk in Angola waarop mevrouw met haar kinderen kan terugvallen indien zij eventueel tijdelijk hulp zou behoeven.”*

De verzoekster werpt hiertegen op dat het geenszins correct is dat er geen tekenen zijn dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen de vader en de twee jongste kinderen. Met betrekking tot de affectieve banden wijst de verzoekster erop dat *“(b)ij vonnis (...) geen omgangsrecht (werd) bepaald, doch de kinderen (...) hun vader op regelmatige tijdstippen (zien)”*. Wat dit laatste betreft, beperkt zij zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus worden geen affectieve banden tussen de kinderen van de verzoekster en hun vader aangetoond. Voorts wijst de verzoekster erop dat de vader van haar twee jongste kinderen bij vonnis van 4 november 2013 werd veroordeeld tot het betalen van een maandelijkse onderhoudsbijdrage. Zij heeft het bestuur hiervan evenwel niet in kennis gesteld in haar machtigingsaanvraag van 3 januari 2014, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten dat hij in de eerste bestreden beslissing stelt dat er *“geen tekenen (zijn) dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen de vader en de kinderen”*. Bovendien blijkt uit een email van 12 mei 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 7) dat voor de inning van deze onderhoudsgelden een gerechtsdeurwaarderskantoor diende te worden ingeschakeld, wat niet meteen doet blijken van affectieve banden tussen de twee minderjarige kinderen van de verzoekster en hun vader. Overigens belet niets de verderzetting van de betalingen wanneer de verzoekster zich met haar kinderen tijdelijk naar haar land van herkomst begeeft om aldaar een machtigingsaanvraag in te dienen, zodat de financiële banden kunnen worden voortgezet.

Aldus wordt een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekster en haar kinderen enerzijds en de vader van haar kinderen anderzijds niet aannemelijk gemaakt.

Voorts wordt er nog op gewezen dat de verzoekster *in casu* een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat *“(d)e bestreden beslissing, die verzoekster verplicht terug te keren naar Angola om aldaar een verblijfsvergunning aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, (...) een inmenging uit(maakt) van de Minister (of zijn gemachtigde) in de uitoefening van het recht op het privéleven en het gezinsleven beschermd door artikel 8 E.V.R.M.”*.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen werpt de verzoekster op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar gezinsleven met haar drie kinderen, die legaal in België verblijven, onvoldoende in rekening heeft gebracht. De verzoekster acht het onredelijk dat er verwacht wordt dat ze met haar kinderen België en zo ook de vader van haar kinderen achter zich zou laten. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent evenwel gesteld dat *“(z)oals ook de dienst Gezinshereniging stelde zijn de vrouw en de kinderen feitelijk gescheiden van de vader. Er zijn ook geen tekenen dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen de vader en de kinderen. Gezien hun jonge leeftijd (4 en 8 jaar) kunnen de jongste kinderen hun moeder eventueel tijdelijk vervoegen naar Angola alwaar mevrouw een nieuwe procedure kan opstarten om een verblijfskaart te verkrijgen. Indien dit nodig mocht blijken, kan de schoolgang van de kinderen eventueel tijdelijk verder worden gezet in Angola. Gezien Angola het land van herkomst is van de moeder, kan de moeder haar kinderen bijstaan bij de eventuele integratie in het Angolese schoolsysteem. De vriendschapsbanden in België dienen niet noodzakelijk definitief verbroken te worden. Het derde kind van mevrouw is meerderjarig geworden en wordt niet meer wettelijk vertegenwoordigd door de moeder. Het derde meerderjarige kind is m.a.w. een volwassene die zelfstandig, dus zonder de hulp van anderen, kan handelen. Bovendien is de terugkeer van de moeder eventueel slechts tijdelijk, namelijk voor de duur van de procedure om een nieuwe verblijfskaart aan te vragen”*. Met haar betoog toont de verzoekster evenwel niet aan dat het voor haar kinderen (en eventueel de vader van haar twee jongste kinderen) onmogelijk zou zijn om hun gezinsleven samen met haar in haar land van herkomst verder te zetten.

De verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar meerdere arresten van de Raad van State, doch zij toont niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De verzoekster wijst erop dat haar jongste kinderen in België naar school gaan, hier hun hobby's en hun vrienden hebben en dat een terugkeer naar Angola betekent dat de kinderen hun school hier dienen te onderbreken en een eventuele voortzetting van de scholing in Angola niet in het belang van de kinderen is. Zij beperkt zich evenwel tot een herhaling van wat zij in haar machtigingsaanvraag reeds heeft aangehaald, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“(g)ezien hun jonge leeftijd (4 en 8 jaar) (...) de jongste kinderen hun moeder eventueel*

tijdelijk (kunnen) vervoegen naar Angola alwaar mevrouw een nieuwe procedure kan opstarten om een verblijfskaart te verkrijgen”, dat “(i)ndien dit nodig mocht blijken, (...) de schoolgang van de kinderen eventueel tijdelijk verder (kan) worden gezet in Angola”, dat “(g)ezien Angola het land van herkomst is van de moeder, (...) de moeder haar kinderen (kan) bijstaan bij de eventuele integratie in het Angolese schoolsysteem” en dat “(d)e vriendschapsbanden in België (...) niet noodzakelijk definitief verbroken (dienen) te worden”, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Bovendien werden de bestreden beslissingen genomen op 7 juli 2015 en dus tijdens de vakantieperiode, zodat deze beslissingen niet tot gevolg hebben dat het schooljaar van de kinderen van de verzoekster dient te worden afgebroken.

Met betrekking tot haar oudste in België verblijvende zoon wijst de verzoekster er ten slotte op dat deze, hoewel meerderjarig, niet in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Zij voert evenwel geen hinderpalen aan dewelke haar zouden verhinderen om met deze meerderjarige in België verblijvende zoon haar gezinsleven elders dan in het Rijk uit te oefenen. Waar de verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 56 521 van 23 februari 2011 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Nu de verzoekster geen hinderpalen aantoont die verhinderen dat zij haar gezinsleven en privéleven in haar land van herkomst of elders verder kan zetten, dient te worden vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond dat er op de verwerende partij een positieve verplichting rust.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid. Dit neemt niet weg dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Te dezen acht de verzoekster artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden, daar waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat zij met haar twee kinderen België en bijgevolg de vader van haar kinderen achter zich kan laten. Uit de synthesesnota met nr. 6667914 van 24 juni 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris omtrent de belangen van de kinderen overwogen heeft dat de dienst gezinshereniging van de dienst Vreemdelingenzaken stelt dat gelet op de jonge leeftijd van de kinderen en de afwezigheid van hun vader, zij hun moeder kunnen vervoegen in Angola en daar onder meer hun scholing kunnen verderzetten. Met betrekking tot het gezins- en familieleven wordt overwogen dat de verzoekster kan samenblijven met haar kinderen en dat zij reeds feitelijk gescheiden leven van de vader. Met betrekking tot de gezondheidstoestand wordt gesteld dat er geen elementen gekend zijn. In zoverre de verzoekster opwerpt dat het geenszins correct is te stellen dat er geen tekenen zijn dat er nog steeds affectieve en financiële banden zouden zijn tussen haar kinderen en hun vader, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 2.3.2.3., reeds werd gesteld.

Waar de verzoekster opwerpt dat een voortzetting van de scholing in Angola niet in het belang van haar kinderen is, moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). *In casu* toont de verzoekster niet aan dat haar kinderen in Angola hun scholing niet tijdelijk kunnen verderzetten, noch dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat zij *“haar kinderen (kan) bijstaan bij de eventuele integratie in het Angolese schoolsysteem”*. Daarenboven kan er

nogmaals op worden gewezen dat de bestreden beslissingen werden genomen op 7 juli 2015 en dus tijdens de vakantieperiode, zodat deze beslissingen niet tot gevolg hebben dat het schooljaar van de kinderen van de verzoekster dient te worden afgebroken. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 42^{quater}, § 1, en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN